

Verkiezing

Hoofdstuk 1

Inleiding

Tot nu toe hebben we de personen uit de Tenach bestudeerd van wie expliciet beschreven staat dat zij verkoren waren. Die personen zijn ons met naam en toenaam bekend. We hebben gezien dat ze zo ook elk hun eigen taak hadden binnen Gods raad. Abraham als stamvader van Israël als een nieuw geschapen volk. Mozes als verlosser van dat volk, enz. Al die personen komen samen in dé Uitverkorene en dat is de Messias.

Bij de Messias als de Verkorene zijn we in het vorige hoofdstuk geëindigd en hebben we gezien hoezeer die verkiezing te maken heeft met Zijn opstanding. Christus is door de mensen verworpen, hoewel Hij door God was verkoren. Hier lijkt een onoverkomelijke moeilijkheid te zitten. Verworpen én verkoren. Het antwoord op die moeilijkheid is Zijn opstanding uit de doden. God heeft Hem opgewekt.

Voordat we een nieuw onderwerp aansnijden, de verkiezing van een heel volk, Israël, blijven we eerst nog even bij de verkiezing van de Messias van Israël.

We bestuderen nog een aantal Schriftgedeelten waarin Hij wordt aangewezen als door God verkoren en die we nog niet voldoende hebben belicht. We beginnen het volgende hoofdstuk met Mattheüs 12 in het licht van Jesaja 42.

Hoofdstuk 2

Mijn Knecht, Die Ik uitverkoren heb

In Mattheüs 12 wordt de Heere door de Schrijver aangewezen als Degene Die Hij uitverkoren heeft. Dat gebeurt in het citaat van Jesaja 42.

'Zie, Mijn Knecht, Die Ik uitverkoren heb, Mijn Geliefde, in Wie Mijn ziel een welbehagen heeft; Ik zal Mijn Geest op Hem leggen en Hij zal aan de heidenen het oordeel verkondigen. Hij zal niet twisten en niet roepen, en ook zal niemand Zijn stem op de straten horen. En op Zijn Naam zullen de heidenen hopen.' (Mat. 12:18-21).

Deze woorden worden voorafgegaan door de woorden:

'opdat vervuld zou worden wat gesproken was door de profeet Jesaja' (Mat. 12:17).

De profeet Jesaja spreekt over de Messias als de Verkorene. Mattheüs wijst de Heere Jezus naar aanleiding van de gebeurtenissen die hij zag aan als de Vervulling van deze profetie. Waarom haalt Mattheüs dit eigenlijk aan? Ik denk dat hij geïnspireerd werd door die laatste opdracht die uit de mond van de Heere kwam.

'En Hij gebood hun streng dat zij niet bekend zouden maken Wie Hij was.' (Mat. 12:16).

De Heere had genoeg wonderen en tekenen gedaan om Zijn Naam overal van de daken te schreeuwen. Zijn onderwijs was met zoveel gezag bekleed dat mensen haast wel moesten spreken over Hem en Hem aan iedereen bekendmaken als de lang verwachte Messias. De Heere deed en sprak genoeg om het overal rond te bazuinen. Een ander mens zou dit van zichzelf ook doen en alle aandacht op zichzelf

richten: kijk eens wat ik allemaal kan en wat ik allemaal doe? Niet zo de Christus.

‘Hij zal niet twisten en niet roepen, en ook zal niemand Zijn stem op de straten horen.’

Het kan natuurlijk ook zijn dat Mattheüs nog meer heeft gezien. Als we Jesaja 42 verder lezen komen we ook de volgende woorden tegen.

‘Ik, de HEERE, heb U geroepen in gerechtigheid, Ik zal U bij Uw hand grijpen, Ik zal U beschermen en Ik zal U stellen tot een verbond voor het volk, tot een licht voor de heidenvolken, om blinde ogen te openen, om gevangenen uit de kerker te leiden, uit de gevangenis wie in duisternis zitten.’ (Jes 42:6, 7).

Hierin staat ook een aantal tekenen die de Heere deed en wellicht was het Mattheüs’ bedoeling om naar aanleiding van de genezing van de man met de verschrompelde hand zijn hoorders hierop te wijzen.

We zien in de Heere Jezus dus de Knecht van de Heere als de Uitverkorene. ‘Knecht’ is een thema in het boek Jesaja. Afwisselend wordt dit woord voor Israël en Israëls Messias gebruikt. Hier kom ik op terug als we het over de verkiezing van Israël zullen hebben.

In het bekende Schriftgedeelte Jesaja 53, dat over het lijden, de verwerping, de dood en de opstanding van de Knecht gaat, wordt Hij ‘Mijn Knecht, de Rechtvaardige’ genoemd. Dus naar aanleiding van Mattheüs 12 zien we Mijn Knecht, Die uitverkoren is, en Mijn Knecht, de Rechtvaardige, weer samenkomen. Jesaja 53:11, 12 gaat over Zijn opstanding.

‘Doch het behaagde den HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt; als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk

voortgaan. Om den arbeid Zijner ziel zal Hij het zien, en verzadigd worden; door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen.'
(Jes. 53:10, 11, SV).

'Zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen' kan alleen zien op opstandingsleven. Dit zinnetje loopt parallel met vers 11. Ik zet ze onder elkaar.

Als **Zijn ziel** Zich **tot een schuldoffer** gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad **zien**.

Om de **arbeid Zijner ziel** zal Hij het **zien**, en verzadigd worden.

Dit is het eerste gedeelte. De arbeid van Zijn ziel is het stellen van Zijn ziel tot een schuldoffer. Om die arbeid zal Hij zaad zien. Dat komen we in beide zinnetjes tegen.

Hij zal de dagen verlengen en het welbehagen des HEEREN zal **door Zijn hand** gelukkig voortgaan.

Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, **velen rechtvaardig maken**.

Hij zal de dagen verlengen en zo zal het welbehagen des HEEREN door Zijn hand gelukkig voortgaan. Hoe zal Hij de dagen verlengen? Hij zal velen rechtvaardig maken. De opstanding van Christus en de rechtvaardigmaking zijn niet te scheiden. De een kan niet bestaan zonder de ander. Dat zien we ook weer in dit Schriftgedeelte. Nadat Hij Zich als een Schuldoffer heeft overgegeven in de dood is Hij opgewekt, zal Hij velen rechtvaardig maken en (in opstandingsleven) voor velen de dagen verlengen.

Hoofdstuk 3

Mijn Geliefde, in Wie Mijn ziel een welbehagen heeft

We zullen nog even bij Mattheüs 12 blijven. De Heere sprak daar van Zijn Knecht, Die Hij verkoren had. Dat loopt parallel met het volgende zinnetje. 'Mijn Geliefde, in Wie Mijn ziel een welbehagen heeft'.

*Zie, Mijn Knecht, Die Ik uitverkoren heb,
Mijn Geliefde, in Wie Mijn ziel een **welbehagen** heeft (Matt.
12:18).*

De Knecht is de Geliefde. De verkiezing van de Knecht heeft te maken met Zijn welbehagen.

Gods welbehagen in Zijn Geliefde komt nog vaker voor in de Evangeliën en het is mooi om erop te letten bij welke gebeurtenissen God dit welbehagen in Zijn Geliefde nog meer openbaart. We zullen eerst weer alle teksten bekijken.

'En zie, een stem uit de hemelen zei: Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb!' (Matt. 3:17).

'Zie, Mijn Knecht, Die Ik uitverkoren heb, Mijn Geliefde, in Wie Mijn ziel een welbehagen heeft; Ik zal Mijn Geest op Hem leggen en Hij zal aan de heidenen het oordeel verkondigen.' (Matt. 12:18).

'Terwijl hij nog sprak, zie, een lichtende wolk overschaduwde hen; en zie, een stem uit de wolk zei: Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb; luister naar Hem!' (Matt. 17:5).

'En er kwam een stem uit de hemelen: U bent Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb!' (Mark. 1:11).

'En het geschiedde, toen al het volk gedoopt was, en Jezus ook gedoopt was en aan het bidden was, dat de hemel geopend werd, en dat de Heilige Geest op Hem neerdaalde in lichamelijke gedaante als een duif. En er kwam een stem uit de hemel die zei: U bent Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen!' (Luk. 3:21, 22).

'Want Hij heeft van God de Vader eer en heerlijkheid ontvangen, toen een stem als deze van de verheven heerlijkheid tot Hem kwam: Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb.' (2 Pet. 1:17).

De woorden van Gods welbehagen over Zijn Zoon zien we dus bij

1. de doop van de Heere (Mat. 3:17; Mar. 1:11; Luk. 3:21, 22)
2. de verheerlijking op de berg. (Mat. 17:5).

De beschrijving van de doop van de Heere komt bij elk van de drie Evangelisten, Mattheüs, Markus en Lukas, voor. De verheerlijking van de Heere Jezus op de berg ook; het is alleen Mattheüs die de woorden uit de hemel 'in Wie Ik Mijn welbehagen heb' registreert.

We zullen bij elk van deze twee gebeurtenissen, de doop van de Heere Jezus en Zijn verheerlijking op de berg, stilstaan om zo nog meer te leren van de Persoon, het werk en het doel van deze Verkorene.

Hoofdstuk 4

De doop van de Heere Jezus¹

De Heere Jezus is dé Uitverkorene. De Geliefde in Wie God een welbehagen heeft. Dat welbehagen in de Zoon, Zijn Geliefde, zien we ook terug bij de doop van de Heere Jezus als er een stem uit de hemel komt die zei: 'Dit is Mijn geliefde Zoon in Wie Ik Mijn welbehagen heb.'

Waarom komen deze woorden juist hier? Waarom horen we ze voor het eerst bij de doop van de Heere Jezus? Waarom niet bij Zijn geboorte? Of waarom niet bijvoorbeeld na Zijn verzoeking door de satan in de woestijn?

Dit zijn belangrijke vragen die we aan de tekst stellen. Hier moeten we antwoord op zien te krijgen om te begrijpen wat dat nu betekent dat God een welbehagen heeft in de Uitverkorene, de Geliefde.

De antwoorden op die vragen liggen natuurlijk in de betekenis van de doop die de Heere onderging. Als we die doop begrijpen en we ook zien waarom de Heere die doop onderging, hebben we ook een antwoord op de vragen.

De doop van Johannes

De doop die de Heere onderging was de doop van Johannes. Dat is uit de tekst duidelijk op te maken.

'Toen kwam Jezus van Galilea naar de Jordaan, naar Johannes, om door hem gedoopt te worden.' (Matt. 3:13).

De Heere kwam speciaal uit Galilea naar Johannes om door hem gedoopt te worden. Er was kennelijk geen ander die deze doop op zich

---

¹ Op bladzijde 16 en 17 geef ik onder het kopje 'samenvattend tot nu toe' tussendoor een aantal conclusies. Wellicht is het goed voor hen die het moeilijk vinden om de lijn vast te houden om die eerst te lezen en met die samenvatting in gedachten het hoofdstuk te beginnen en te zien hoe ik daar ben aangekomen.

mocht nemen dan Johannes of een van zijn discipelen. Deze doop van Johannes vond plaats bij de Jordaan. Ook dat is niet voor niets. Het ging niet om zomaar een watertje ergens. De Israëlieten die door Johannes werden gedoopt, werden ondergedompeld in de Jordaan. Om deze gebeurtenis goed te kunnen begrijpen, zullen we dus eerst moeten onderzoeken wat de doop van Johannes nu eigenlijk inhield.

Het eerste dat we van Johannes de Doper in Mattheüs lezen is dat hij kwam om de nabijheid van het Koninkrijk der hemelen te prediken.

‘In die dagen trad Johannes de Doper op en hij predikte in de woestijn van Judea, en zei: Bekeer u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.’ (Mat. 3:1, 2).

Vervolgens wijst Mattheüs erop dat Johannes niet zomaar een prediker was, maar dat er van hem geprofeteerd stond in de Schriften van Israël. Hij citeert Jesaja 40! Dat maakt deze woorden ‘in die dagen trad Johannes de Doper op’ heel veelzeggend. De beloften stonden op het punt allemaal vervuld te worden. Johannes was gekomen om dat aan te kondigen.

*‘Troost, troost Mijn volk, zal uw God zeggen, spreek naar het hart van Jeruzalem en roep haar toe dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij uit de hand van de HEERE het dubbele ontvangen heeft voor al haar zonden. **Een stem van iemand die roept in de woestijn: Bereid de weg van de HEERE, maak recht in de wildernis een gebaande weg voor onze God.** Alle dalen zullen verhoogd worden, alle bergen en heuvels zullen verlaagd worden; wat krom is, zal recht worden; wat rotsachtig is, zal tot een vlakte worden.’ (Jes. 40:3, 4).*

Mattheüs citeert de vetgedrukte woorden. Johannes wist dat hij dit was. Hij wist dat de Schriften van Israël hun vervulling zouden gaan krijgen en dat hij de voorloper van de Christus zou worden. Lees het vervolg van Jesaja 40 tot en met vers 11 in elk geval ook. Hoe hoog

zullen de verwachtingen van Johannes en degenen die hem hoorden geweest zijn.

De doop van Johannes moet alles te maken gehad hebben met zijn prediking. Die prediking moet alles te maken hebben gehad met de inhoud van Jesaja 40:1-11. Neem bijvoorbeeld de woorden van vers 9.

'Klim op een hoge berg, Sion, verkondigster van een goede boodschap; verhef uw stem met kracht, Jeruzalem, verkondigster van een goede boodschap. Verhef die, wees niet bevreesd. Zeg tegen de steden van Juda: Zie, uw God!' (Jes. 40:9).

'Zie, uw God!' Dat zei Johannes tegen de steden van Juda toen zij tot hem kwamen.

'Zie het Lam van God, Dat de zonde van de wereld wegneemt!' (Joh. 1:29).

In diezelfde context staat de reden van de doop van Johannes. Toen hij van zichzelf getuigde dat hij de stem van de roepende in de woestijn was, zoals de profeet Jesaja over hem geprofeteerd had, vroegen degenen die door de Farizeeën tot hem gestuurd waren waarom hij dan doopte, als hij zelf de Christus niet was en ook niet Elia of de profeet (Joh. 1:23-25). Het uiteindelijke antwoord op de vraag

'Waarom doopt u dan?' (Joh. 1:25),

geeft Johannes in vers 31.

*'En ik kende Hem niet, maar **opdat Hij aan Israël geopenbaard zou worden**, daarom ben ik gekomen om te dopen met het water.'* (Joh. 1:31).

Johannes was door God gezonden om te dopen (Joh. 1:33). Hij kende zijn roeping. Hij wist wat hij doen moest. Johannes liep niet uit zichzelf,

maar hij voerde de taak uit die de Heere hem had opgedragen. Hij kwam om te dopen, opdat de Messias aan Israël geopenbaard zou worden. Dat is wat er staat. Niets meer en niets minder.

Daarnaast had Johannes een profetie aangaande de Messias gekregen. Vooraf had de Heere aan hem gecommuniceerd hoe hij Hem zou herkennen.

*'En ik kende Hem niet, maar Hij Die mij gezonden heeft om te dopen met water, Die had tegen mij gezegd: **Op Wie u de Geest zult zien neerdalen en op Hem blijven, Die is het Die met de Heilige Geest doopt.**'* (Joh. 1:33).

Daar lag ook het kantelpunt in de bediening van Johannes. Vanaf toen ging hij wijzen op de Heere Jezus als de Messias.

'En ik heb gezien en getuigd dat Hij de Zoon van God is.' (Joh. 1:34).

Zie, steden van Juda: hier is uw God!

Johannes had gezien hoe de profetie die hij kreeg in vervulling was gegaan. Logisch, want hij stond erbij, toen hij de Geest van God als een duif op Hem zag neerdalen. Het gebeurde nadat Christus Zelf de doop van Johannes had ondergaan. Toen wist Johannes: Deze is het; op Hem hebben wij gewacht.

De doop van Johannes was de doop der bekering tot vergeving van zonden. Het ging om de zonden van Israël, want de doop was voor Israël, opdat de Messias aan Israël zou geopenbaard worden. Johannes was gekomen om Israël tot bekering te manen. Denk nu niet, dat ik zeg dat er geen vergeving van zonden voor de volken is. Dat zeg ik hier helemaal niet. Wat ik wel zeg is dat de heidenen bij Johannes helemaal niet in beeld zijn en dat we die er dus ook niet in moeten lezen. Hij kwam predikende bekering voor Israël en hij doopte de bekering tot

vergeving van zonden en opdat het Lam Gods aan Israël zou geopenbaard worden. Ja, Hij is het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt, maar dat gaat niet buiten dat volk om.

Ik laat je nu eerst de teksten zien waar de doop van Johannes duidelijk in omschreven staat.

‘Ik doop u wel met water tot bekering, maar Hij Die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben het niet waard Hem Zijn sandalen na te dragen. Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.’ (Mat. 3:11).

‘Johannes kwam in de woestijn en doopte en predikte een doop van bekering tot vergeving van zonden.’ (Mar. 1:4).

‘En hij kwam in heel de omgeving van de Jordaan en predikte een doop van bekering tot vergeving van zonden’ (Luk. 3:3).

*‘Uit zijn nageslacht heeft God voor Israël, volgens de belofte, de Zaligmaker Jezus doen voortkomen, nadat Johannes, voorafgaand aan Zijn komst, eerst **aan heel het volk Israël** de doop van bekering gepredikt had.’ (Hand. 13:24).*

‘Maar Paulus zei: Johannes doopte wel een doop van bekering, maar hij zei ook tegen het volk dat zij moesten geloven in Hem Die na hem kwam, dat is in Christus Jezus, en nadat zij dat gehoord hadden, werden zij gedoopt in de Naam van de Heere Jezus. En nadat Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de Heilige Geest op hen; en zij spraken in vreemde talen en profeteerden.’ (Hand 19:4-6).

Uit deze teksten leren we dat Johannes kwam om de doop van de bekering tot vergeving van zonden aan Israël te prediken en te dopen. Hij kwam niet voor de volken maar voor zijn eigen volk, Israël.

Hij koppelde die doop aan de doop van Degene Die na Hem kwam. Dat was de doop met heilige geest. Ik schrijf dit bewust met kleine letters, omdat het niet gaat om de doop van de Heilige Geest maar om de doop van de gave van de Heilige Geest. En die gave is heilige geest. De Heere Jezus kwam na Johannes en Hij doopte met die doop. Daartoe kwam eerst de Heilige Geest in de gedaante van een duif op Hem. Dat was een unieke gebeurtenis, die alleen Hem gold. Er zijn dus geen andere mensen, anders dan de Mens Christus Jezus, die kunnen claimen dat zij op dezelfde manier de Heilige Geest op zich hebben gekregen.

In Handelingen 19:4-6 horen de woorden 'en nadat zij dat gehoord hadden, werden zij gedoopt in de naam van de Heere Jezus' nog bij de doop van Johannes. Dit is wat Paulus spreekt over de doop. Dus zij die geloofden in Christus, Die komen zou, werden door Johannes gedoopt in de naam van de Heere Jezus. Dat was ook het geval met deze gelovigen in Efeze. Zij kenden alleen de doop van Johannes en zij wisten zelfs niet dat er een heilige geest was, laat staan dat zij daarmee gedoopt waren (Hand. 19:1-3). Toen legde Paulus eerst uit hoe het zat en daarna doopte hij hen alsnog met heilige geest door hen de handen op te leggen. Onmiddellijk werden de gaven van de Heilige Geest daarna ook openbaar, doordat de gedoopten in vreemde talen spraken en profeteerden.

Het was in die dagen dus kennelijk mogelijk om wel gedoopt te zijn met de doop van Johannes tot bekering van vergeving van zonden, in de naam van de Heere Jezus, maar niet gedoopt te zijn met heilige geest.

Dat het zelfs in Handelingen 19 nog gaat over de doop van Johannes, heeft ons ook iets te zeggen. Gedurende de tijd van Handelingen was die doop nog hoogst actueel. Daar draaide het allemaal nog om. De Messias was aan Israël geopenbaard en dat volk werd opgeroepen tot bekering. Paulus vervulde in die dagen een hele uitzonderlijke rol

onder de heidenen, maar het grote thema in Handelingen is nog steeds de bekering van Israël en de komst van de Koning voor Zijn volk.

Vergeving van zonden

Het thema vergeving van zonden voor Israël is dus ook een belangrijke. Ook hiervan zal ik je in elk geval eerst een aantal teksten geven, voorzien van een kort commentaar.

‘Hij nam ook de drinkbeker en nadat Hij gedankt had, gaf Hij hun die, en zei: Drink allen daaruit, want dit is Mijn bloed, het bloed van het nieuwe verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden.’ (Matt. 26:28).

Als je deze en dit soort teksten leest, bedenk dan wel dat het nieuwe verbond beloofd was aan Israël (Jer. 31:31) en dat je nergens in de Bijbel zult vinden dat dit verbond met een ander volk gesloten wordt.

‘En jij, kind, zult een profeet van de Allerhoogste genoemd worden, want je zult voor het aangezicht van de Heere uit gaan om Zijn wegen gereed te maken, en om Zijn volk kennis van de zaligheid te geven in de vergeving van hun zonden’ (Luk. 1:77).

Deze tekst uit de Lofzang van Zacharias is gericht aan Johannes, zijn zoon. Hij noemt hem een profeet van de Allerhoogste en beschrijft zijn taak om voor het aangezicht van de Heere uit te gaan om Zijn volk kennis van de zaligheid te geven. Zijn volk is Israël.

‘En in Zijn Naam moet onder alle volken bekering en vergeving van zonden gepredikt worden, te beginnen bij Jeruzalem.’ (Luk. 24:47).

Het is nog maar de vraag of ‘alle volken’ hier betekent alle heidenen. Het kan ook duiden op de volken van Israël. Ook als dit niet zo zou zijn, moet de prediking toch in ieder geval beginnen bij Jeruzalem. Israël is het volk waardoor de zaligheid in de gehele wereld zou komen.

'En Petrus zei tegen hen: Bekeer u en laat ieder van u gedoopt worden in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van de zonden; en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen.' (Hand. 2:38).

Zie je het patroon hier waar ik het steeds over heb? Dat is belangrijk om te begrijpen wat de doop van Johannes nu eigenlijk is en waarom dan de Heere Jezus die doop moest ondergaan.

Petrus sprak tot Israëlieten. Hun kwam de belofte toe en hun kinderen. Tegen hen zei hij zich te bekeren en te laten dopen in de naam van Jezus Christus. Dat was de doop van Johannes. Kijk nog maar even terug naar Handelingen 19:4-6.

Na de doop van Johannes volgt de doop met heilige geest, de gave van de Heilige Geest.

'Deze Jezus heeft God door Zijn rechter hand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël bekering te geven en vergeving van zonden.' (Hand. 5:31).

Deze tekst voegt een belangrijk aspect aan de doop van Johannes toe. Nadat Hij was gekruisigd heeft God Hem opgewekt. (Hand. 2:30). En zo is Hij als de opgestane Messias verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker. Met welk doel? Om **Israël** bekering te geven en vergeving van zonden. Was dat ook niet de prediking en de doop van Johannes?

'Van Hem getuigen al de profeten dat ieder die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangen zal door Zijn Naam.' (Hand. 10:43).

Petrus sprak hier tegen Cornelius. Dat was een heiden, maar wel een Jodengenoot. Ook in deze preek spreekt Petrus van de opwekking van Jezus Christus uit de doden. Hij zegt dat dit gepredikt moest worden door de getuigen onder het volk. Welk volk? Je weet het antwoord.

Feitelijk stond hij tegen Cornelius een preek te houden waar de Romein zelf helemaal buiten stond. Toen de heilige geest uiteindelijk ook aan de heidenen gegeven werd, was iedereen uit de besnijdenis totaal verbijsterd. Ook Petrus. Dit was tot dan toe nog niet voorgekomen!²

Voor de volledigheid zal ik de volledige preek van Petrus in het huis van Cornelius hier geven.

*'Ik zie nu in waarheid in dat God niet iemand om de persoon aanneemt; maar in ieder volk is degene die Hem vreest en gerechtigheid doet, Hem welgevallig.³ Dit is het woord dat Hij gezonden heeft **tot de Israëlieten**, waardoor Hij vrede verkondigt door Jezus Christus; Deze is de Heere van allen. U weet wat er gebeurd is in heel Judea, wat begon in Galilea **na de doop die Johannes gepredikt heeft**: hoe God Jezus van Nazareth gezalfd heeft met de Heilige Geest en met kracht en hoe Hij het land doorgedaan is, terwijl Hij goeddeed en allen die door de duivel overweldigd waren, genas, want God was met Hem. En wij zijn getuigen van alles wat Hij gedaan heeft, zowel **in het Joodse land als in Jeruzalem**. Ze hebben Hem gedood door Hem aan een hout te hangen. Deze heeft God opgewekt op de derde dag en Hij heeft gegeven dat Hij zou verschijnen, niet aan heel het volk, maar aan de getuigen die door God tevoren verkozen waren, aan ons namelijk, die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden opgestaan was. En Hij heeft ons bevolen **tot het volk⁴** te prediken en te getuigen dat Hij Degene is Die door God aangesteld is tot een Rechter over levenden en doden. Van Hem getuigen al de profeten⁵ dat ieder die in Hem gelooft, **vergeving***

---

² Bedenk dat dit waarschijnlijk een jaar of zeven na Pinksteren gebeurde.

³ Maar wel als diegene in relatie stond tot Israël. Petrus dacht hier zelfs nog niet aan een prediking buiten Israël om, hetgeen ook uit het vervolg blijkt.

⁴ Israël

⁵ Dat zijn der profeten van Israël

van zonden⁶ ontvangen zal door Zijn Naam. Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen die het Woord hoorden. En de gelovigen die van de besnijdenis waren, zovelen als er met Petrus waren meegekomen, waren buiten zichzelf dat de gave van de Heilige Geest ook op de heidenen uitgestort werd, want zij hoorden hen spreken in vreemde talen en God grootmaken. Toen antwoordde Petrus: Kan iemand soms het water weren, zodat deze mensen, die evenals wij de Heilige Geest ontvangen hebben, niet gedoopt zouden worden? En hij beval dat zij gedoopt zouden worden in de Naam van de Heere.⁷ (Hand. 10:34-48).

Ook Paulus predikt aan de Joden in de synagoge van Antiochië dat de Heere Jezus is opgewekt. Dat kan je lezen in Handelingen 13:30-37. Dan vervolgt hij:

*‘Laat het u dan bekend zijn, mannenbroeders, dat door Hem aan u vergeving van de zonden verkondigd wordt en dat ieder die gelooft, door Hem **gerechtvaardigd** wordt van alles waarvan u door de wet van Mozes niet gerechtvaardigd kon worden.’* (Hand. 13:38, 39).

Paulus gebruikt hier een heel belangrijk woord: gerechtvaardigd. Gerechtigd is een ieder die gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt. Dat was de prediking van de vergeving van zonden aan Israël. Het is een rechtvaardiging die de wet van Mozes niet kon bewerkstelligen.

‘Maar richt u op en sta op uw voeten, want hiertoe ben Ik aan u verschenen: om u aan te stellen als dienaar en getuige zowel van de dingen die u gezien hebt als van die waarin Ik nog aan u verschijnen zal; en Ik zal u verlossen van dit volk en van de heidenen, naar wie Ik u nu zend, om hun ogen te openen en hen

---

⁶ Hier ging de doop van Johannes over

⁷ En dit is weer de doop van Johannes

*te bekeren van de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, opdat zij **vergeving van de zonden** ontvangen en een erfdeel onder de geheiligden door het geloof in Mij.'* (Hand. 26:16-18).

Paulus verhaalt hier voor koning Agrippa zijn bekering en zijn zending. Paulus wordt inderdaad naar de heidenen gezonden met een boodschap die eigenlijk aan Israël was voorbehouden. Israël moest als gerechtvaardigd volk de Naam van de Heere onder de heidenen gaan verkondigen. Omdat de bekering van Israël uitbleef en van hun taak onder de volken maar weinig terecht kwam, werd Paulus geroepen. En als een 'klein Israël' deed hij wat het volk had moeten doen. Nu dwalen we echter af naar een ander onderwerp.

Samenvattend tot nu toe

1. In Mattheüs 12:18 zien we dat de Heere Jezus wordt aangewezen als de Uitverkorene in Wie God een welbehagen heeft.
2. Dit welbehagen van God in Zijn Zoon wordt uitgedrukt op twee cruciale momenten in het leven van de Heere Jezus, namelijk bij Zijn doop door Johannes en bij de verheerlijking op de berg.
3. De doop van Johannes was primair voor Israël.
4. De doop van Johannes was een doop der bekering tot vergeving der zonden van Israël.
5. De doop van Johannes en de daaropvolgende gave van de Heilige Geest (in Handelingen) horen onlosmakelijk bij de prediking van de opstanding van Christus uit de doden.
6. Petrus predikte over dit alles tot de heidenen (Cornelius), maar hij was hoogst verbaasd dat ook zij de gave van de Heilige Geest ontvingen. Deze heidenen waren Jodengenoten. Dat betekent dat zij wisten dat Israël het volk van God was en dat zij

meeleefden in hun godsdienst. Jodengenoten hoefden niet besneden te zijn. Besnijdenis vond pas plaats als iemand volledig tot het Jodendom overging.

7. Paulus predikte tot de heidenen. Hij had een boodschap voor hen los van Israël. Hij vervulde als het ware de taak die Israël op zich had moeten nemen, nadat het de Heere als Koning zou hebben aangenomen.

Doop als dood

Toen de Heere tot Johannes kwam om door hem gedoopt te worden, was zijn eerste reactie er een van afwijzing.

'Maar Johannes wilde Hem hiervan weerhouden en zei: Ik heb het nodig door U gedoopt te worden, en komt U naar mij?' (Mat. 3:14)

In antwoord daarop zegt de Heere dat het nodig is dat Hij de doop van Johannes ondergaat om zo alle gerechtigheid te vervullen.

'Maar Jezus antwoordde hem en zei: Laat het nu gebeuren, want op deze wijze past het ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij het Hem toe.' (Mat. 3:15).

Het is hier de eerste keer dat we in het nieuwe testament het woordje gerechtigheid of rechtvaardigheid tegenkomen. De Heere Jezus Christus is gekomen om alle gerechtigheid te vervullen en daar hoort kennelijk alles bij waar de doop van Johannes voor stond.

De doop is een ondergang in de dood. Dat Johannes doopte bij de Jordaan was symbolisch. Door de Jordaan heen heeft het volk het woestijnleven van zich afgeschud en het nieuwe leven in het beloofde land verkregen.

De Heere heeft het over Zijn eigen lijden en dood als het drinken van een drinkbeker en het ondergaan van een doop. Dat zie je als Hij net over Zijn eigen lijden en sterven heeft gesproken en twee van Zijn discipelen Hem vragen om aan Zijn linker- en rechterhand te mogen zitten in het Koninkrijk (Mat. 20:19-21).

De Heere geeft een antwoord dat direct gelinkt is aan vers 19, waar Hij Zijn lijden en sterven aankondigt.

‘Maar Jezus antwoordde en zei: U weet niet wat u vraagt; kunt u de drinkbeker drinken die Ik drinken zal, en met de doop gedoopt worden waarmee Ik gedoopt word?’ (Mat. 20:22).

De drinkbeker ziet op het bespotten, geselen en kruisigen. De doop op Zijn dood. Dat verband tussen doop en dood legt Paulus ook. Hij heeft het in bijvoorbeeld Romeinen 6 over een geestelijke doop.

‘Of weet u niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt tot de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen.’ (Rom. 6:3, 4).

Doop en dood zijn in de Schrift zo aan elkaar gerelateerd dat het moeilijk is om dat verband te missen. In 1 Korinthe 10 laat Paulus zien dat de doop van het volk Israël door de Rode Zee ook een doop was: de doop in Mozes. Ook deze doop staat symbool voor de dood, zeker nadat de wateren zich over de vijanden van Israël hebben gesloten en zij vernietigd zijn. Israël stond daarentegen veilig op de andere oever. (1 Kor. 10:2). Dat volk was veranderd, door de doop, van een volk van slaven van Farao in een volk van dienstknechten van de Heere.

Zij die geloven dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt zijn gerechtvaardigd. Dat is de rechtvaardigheid van God. Christus Jezus die onder de wet kwam en die volledig vervulde, tot aan de dood van

het kruis; op grond daarvan heeft Hij het leven verdiend en God heeft Hem daardoor opgewekt uit de dood.

De doop van Christus door Johannes wijst op dit alles en daarom zegt Hij:

‘Op deze wijze past het ons alle gerechtigheid te vervullen.’

Het vervullen van de wet door de Heere Jezus tot aan de dood en daarna Zijn opstanding is het vervullen van alle gerechtigheid en het aanbrengen van een nieuwe gerechtigheid. De doop van Johannes is daarvan een schaduw; daarom moest al het volk deze doop ondergaan, de doop der bekering tot vergeving der zonden. In die weg werd het Lam Gods Dat de zonde der wereld wegneemt aan Israël geopenbaard.

Dáárom horen we nadat Hij uit het water is opgeklommen die stem uit de hemel:

‘Dit is Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb.’

Ook Paulus zegt dat Christus bewezen heeft te zijn de Zoon van God door opstanding uit de doden. Hij is de Zoon van David naar het vlees en de Zoon van God naar de Geest der heiligmaking (Rom. 1:4). Dat leren we allemaal uit de doop van Johannes. De nieuwe schepping komt er niet door het opknappen van de oude. Het gaat door de doop heen en Hij is Zelf voorgegaan.

De Heilige Geest

Na de doop van de Heere Jezus door Johannes zien we dat de Heilige Geest op Hem neerdaalt in de gedaante van een duif. Dit alles is ook al vastgelegd en geprofeteerd in de Tenach.

We zullen eerst kijken naar de betekenis van het nederdalen van de Heilige Geest, zoals we dat al gezien hebben in Mattheüs 3.

'En nadat Jezus gedoopt was, kwam Hij meteen op uit het water; en zie, de hemelen werden voor Hem geopend, en Hij zag de Geest van God als een duif neerdalen en op Zich komen.' (Mat. 3:16).

Wat hier gebeurde is de zalving van de Heere Jezus. Dat maakte Hem tot de Christus, de Gezalfde. In Handelingen 10, in de preek van Petrus, hebben we al gezien waartoe deze zalving was.

'U weet wat er gebeurd is in heel Judea, wat begon in Galilea na de doop die Johannes gepredikt heeft: hoe God Jezus van Nazareth gezalfd heeft met de Heilige Geest en met kracht en hoe Hij het land doorgedaan is, terwijl Hij goeddeed en allen die door de duivel overweldigd waren, genas, want God was met Hem.' (Hand. 10:37, 38)

Hij predikte net als Johannes het Koninkrijk der hemelen en Hij deed de tekenen die daarbij hoorden. Let op die belangrijke woorden: God was met Hem. Dat is de zalving van de Heere Jezus met de Heilige Geest door God.

De Heere Jezus getuigt Zelf van deze zalving in de synagoge van Nazareth. Als Hem de boekrol gegeven is om te lezen, opent Hij die bij Jesaja 61 en getuigt Hij van Zichzelf:

'De Geest van de Heere is op Mij, omdat Hij Mij gezalfd heeft; Hij heeft Mij gezonden om aan armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken van hart zijn, om aan gevangenen vrijlating te prediken en aan blinden het gezichtsvermogen, om verslagenen weg te zenden in vrijheid, om het jaar van het welbehagen van de Heere te prediken.' (Luk. 4:17, 18).

Dit alles werd in die dagen voor de ogen van Israël vervuld. Jesaja 61 werd werkelijkheid. Dat gebeurde sinds het nederdalen van de Heilige

Geest op Hem in de gedaante van een duif. Deze zalving gebeurde pas na de doop van Johannes en het was de vervulling van de profetie.

Een duif

Maar waarom kwam de Heilige Geest nu in de gedaante van een duif? Voordat ik je het antwoord geef, vraag ik je eerst: zie je hoe belangrijk de doop van Johannes als beeld van de dood en opstanding is? Zonder opstanding van Christus geen gerechtigheid. Daarom zegt Hij:

*‘Op deze wijze past het ons **alle gerechtigheid** te vervullen.’*

Het Hebreeuwse woord voor duif is ‘Jona’; en nu begint er misschien een lampje te branden.

De Farizeeën wilden steeds maar een teken of de Heere Jezus nu werkelijk wel de Christus was. Paulus zei het niet zomaar tegen de Korintiërs.

‘Immers, de Joden vragen om een teken en de Grieken zoeken wijsheid.’ (1 Kor. 1:22).

Altijd werd de Heere Jezus maar gevolgd om de tekenen. Steeds maar weer, zelfs als Hij tekenen deed die bewezen dat Hij de Messias was, vroegen zij weer: geef ons een teken?

Ook in Mattheüs 12:38 zien we dat.

‘Toen antwoordden sommigen van de schriftgeleerden en Farizeeën: Meester, wij zouden van U een teken willen zien.’ (Matt. 12:38).

De Farizeeën kregen als antwoord:

‘Een verdorven en overspelig geslacht verlangt een teken, maar het zal geen teken gegeven worden dan het teken van Jona, de

profeet. Want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de grote vis was, zo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn.' (Matt. 12:39, 40).

Ze kregen het teken van dood en opstanding. Dat is het teken van Jona. Dat is ook de betekenis van de doop van Johannes.

Wat heeft dit nu met het beeld van de duif bij de doop van de Heere te maken? Alles! Weet je hoe de schriftgeleerden en de Farizeeën het antwoord van de Heere Jezus gehoord hebben?

Het zal geen teken gegeven worden dan het teken van de duif.

De betekenis van het Hebreeuwse *jonah* is namelijk duif. Zij hadden bij de doop van de Heere door Johannes misschien spottend toe staan kijken. Zij kregen zelfs de benaming 'adderengebredsels' van Johannes de Doper toen zij zelf tot zijn doop kwamen (Mat. 3:7).⁸ En met iets andere woorden zegt Hij dan: geen ander teken krijgen jullie dan het teken van Jona, het teken van 'de duif', het teken waarmee God Zelf heeft bevestigd dat Ik Zijn Zoon ben en dat Hij een welbehagen heeft in Mij, Zijn Uitverkorene.

---

⁸ In dit verband is het ook best opmerkelijk dat in Mattheüs 12:34 de Heere Jezus deze benaming Zelf voor hen gebruikt en zij direct daarna om een teken vragen en zij dan het teken van 'de duif' krijgen, waarmee de Heere hen weer op hun plek zet.

Hoofdstuk 5

De verheerlijking op de berg

De verheerlijking op de berg is een ander moment waarop we de woorden van Gods welbehagen in Christus als de Uitverkorene horen.

'Terwijl hij nog sprak, zie, een lichtende wolk overschaduwde hen; en zie, een stem uit de wolk zei: Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb; luister naar Hem!' (Mat. 17:5).

Even ter herinnering. Gods welbehagen in Zijn Zoon is gekoppeld aan Zijn verkiezing.

*'Zie, Mijn Knecht, Die Ik **uitverkoren** heb, **Mijn Geliefde**, in Wie Mijn ziel **een welbehagen** heeft; Ik zal Mijn Geest op Hem leggen en Hij zal aan de heidenen het oordeel verkondigen.'* (Mat. 12:18).

Dezelfde woorden in deze tekst komen terug bij de doop van de Heere Jezus en bij Zijn verheerlijking op de berg. Deze twee grote momenten in het leven van de Heere Jezus op aarde hebben iets te maken met Zijn verkiezing.

Zoals we hebben gezien is Zijn doop een beeld van Zijn dood en opstanding. De verheerlijking op de berg is een beeld van Zijn wederkomst. Daar zullen we in dit hoofdstuk naar kijken.

Ook de verheerlijking van Christus op de berg wordt, evenals Zijn doop door Johannes, door elk van de drie schrijvers Mattheüs, Markus en Lukas beschreven.

Dat de verheerlijking op de berg Zijn wederkomst afschaduwet, kunnen we afleiden uit wat Christus kort voor deze gebeurtenis tegen Zijn discipelen zei.

*‘Want de Zoon des mensen **zal komen** in de heerlijkheid van Zijn Vader, met Zijn engelen, en dan zal Hij ieder vergelden naar zijn daden. Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn sommigen van hen die hier staan, die de dood niet zullen proeven voordat zij de Zoon des mensen hebben **zien komen** in Zijn Koninkrijk.’ (Matt. 16:27, 28).*

Deze ‘sommigen’ zijn Petrus, Jakobus en Johannes, de drie discipelen die het dichtst bij de Heere lijken te hebben gestaan, omdat zij ook bij andere bijzondere gelegenheden door Hem werden uitgekozen om bij Hem te zijn.

Op de berg zagen de drie discipelen de Heere van gedaante veranderen. Zijn gezicht straalde daarbij als de zon en Zijn klederen werden zo wit als het licht. Probeer eens in te denken wat hier staat. Opeens veranderde de Persoon met Wie zij zo vertrouwd waren geworden in een schijnende gestalte. Het was nauwelijks mogelijk om naar Hem te blijven kijken. Het is toch ook onmogelijk om rechtstreeks in het licht van de zon te kijken? Zijn gezicht straalde zodanig dat het in elk geval onmogelijk was om lang naar Hem te kijken.

Behalve het verband dat ik al noemde met Zijn wederkomst in Zijn woorden die eraan vooraf gingen, zien we dat ook in de Persoon die Johannes op Patmos zag. Ook daar lezen we dat Zijn aangezicht scheen gelijk de zon.

*‘En Hij had zeven sterren in Zijn rechterhand en uit Zijn mond kwam een tweesnijdend scherp zwaard; en **Zijn gezicht was zoals de zon schijnt in haar kracht.**’ (Opb. 1:16).*

Petrus herinnerde zich de gebeurtenis vele jaren later maar al te goed toen hij aan de Joden in de verstrooiing zijn tweede brief schreef. Hij brengt dat wat zij toen gezien hebben in direct verband met de kracht en de komst van onze Heere Jezus Christus.

*‘Want wij zijn geen kunstig bedachte verzinsels gevolgd, toen wij u **de kracht en de komst** van onze Heere Jezus Christus bekendmaakten, maar wij zijn ooggetuigen geweest van Zijn majesteit.’ (2 Pet. 1:16).*

Zij waren ooggetuigen van Zijn majesteit. Dat was Christus’ verheerlijking op de berg; en Petrus verbindt dit aan de bekendmaking van de kracht en de komst van onze Heere Jezus Christus.

Verder zegt Petrus dat de Heere bij de woorden uit de hemel ‘eer en heerlijkheid’ heeft ontvangen.

‘Want Hij heeft van God de Vader eer en heerlijkheid ontvangen, toen een stem als deze van de verheven heerlijkheid tot Hem kwam: Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb.’ (2 Pet. 1:17).

‘Eer en heerlijkheid’. Die woorden gebruikt Paulus ook in zijn brief aan Hebreëen in zijn citaat van Psalm 8. Christus was een korte tijd minder gemaakt dan de engelen. Dit duidt op zijn menswording en dood (Heb. 2:7, 8). Met eer en heerlijkheid heeft God Hem gekroond. Dat ziet op Zijn opstanding en hemelvaart. Op die manier is Christus meer geworden dan de engelen en heeft Hij een voortreffelijker naam ontvangen dan hen (Heb. 1:4).

Eenzijds ziet de kroning met ‘eer en heerlijkheid’ op de vervulling van het ware hogepriesterschap wat het hoofdthema in de brief aan de Hebreëen is. Voor Aäron moesten heilige klederen gemaakt worden ‘tot heerlijkheid en sieraad’ (Ex. 28:2, SV). Dit sieraad is schoonheid, verheerlijking en eer. De Septuagint vertaalt deze woorden dan ook met ‘eer en heerlijkheid’, dezelfde woorden als in Hebreëen 2:7.

Anderzijds ziet de kroning met ‘heerlijkheid en eer’ op Zijn heerschappij over de aarde; die weliswaar nog niet is aangevangen, maar welks koningschap Hij wel heeft gekregen en in de toekomst uit

zal oefenen. Dat blijkt wel uit de woorden die er volgen op Zijn kroning met heerlijkheid en eer. Namelijk:

'U hebt Hem gesteld over de werken van Uw handen; alle dingen hebt U onder Zijn voeten onderworpen.' (Heb. 2:7, 8).

We zien het nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn. We zien nog niet dat Hij de Erfgenaam van alle dingen is. Met ogen van het geloof zien we Hem echter wel met 'heerlijkheid en eer gekroond', op dezelfde wijze als Petrus, Jakobus en Johannes daar op de berg Hem voor hun ogen van gedaante veranderd zagen worden en de stem van de Heere uit de hemel hoorde; 'dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb'.

De verheerlijking op de berg verwijst ons dus naar de wederkomst van Christus, wanneer Hij de heerschappij op aarde op Zich zal nemen en Hij als de tweede Mens zal herstellen wat de eerste heeft verwoest.

